

2. *Samuelova 13,1* Potom se přihodilo toto: Davidův syn Abšalóm měl krásnou sestru jménem Tamar. Do ní se zamiloval Davidův syn Amnón.

2 Amnón se tak soužil, že až pro svou sestru Tamaru onemocněl; byla to panna a Amnónovi připadalo nemožné něco si s ní začít.

3 Amnón však měl přítele jménem Jónadaba, syna Davidova bratra Šimey. Jónadab byl muž velmi protřelý.

4 Ten se ho zeptal: „Proč tak den ode dne chřadneš, královský synu? Nepovíš mi to?“ Amnón mu odvětil: „Miluji Tamaru, sestru svého bratra Abšalóma.“

5 Jónadab mu poradil: „Ulehni na lůžko a předstírej nemoc. Tvůj otec se na tebe přijde podívat a ty mu řekneš: „Nechť přijde prosím má sestra Tamar a posilní mě jídlem. Ale ať dělá ten posilující pokrm před mýma očima, abych se mohl dívat a jíst z jejích rukou.““

6 Amnón tedy ulehl a předstíral nemoc. Král se na něho přišel podívat. Amnón králi řekl: „Nechť přijde prosím má sestra Tamar a udělá před mýma očima dvě srdíčka, abych se z její ruky posilnil.“

7 David poslal k Tamaře do domu vzkaz: „Jdi prosím do domu svého bratra Amnóna a udělej mu posilující pokrm.“

8 Tamar tedy šla do domu svého bratra Amnóna. On ležel. Vzala těsto, uhnětla je a před jeho očima udělala srdíčka a připravila je.

9 Pak vzala pánev a vyklopila je před něho, ale on odmítal jíst. Poručil: „Ať jdou všichni pryč!“ Všichni tedy šli pryč.

10 Pak řekl Amnón Tamaře: „Přines ten posilující pokrm do pokojíka a já se posilním z tvé ruky.“ Tamar vzala srdíčka, která udělala, a přinesla je do pokojíka svému bratru Amnónovi.

11 Když k němu však přistoupila, aby mu dala jíst, uchopil ji a řekl jí: „Pojď, spi se mnou, má sestro!“

12 Odvětila mu: „Ne, můj bratře, neponižuj mne! To se v Izraeli přece nedělá! Nedopouštěj se té hanebnosti!“

13 Kam bych se poděla se svou potupou? A ty budeš v Izraeli jako nějaký hanebný bloud. Promluv nyní s králem, on mě tobě neodepře.“

14 On však na to nedal a neposlechl; zmocnil se jí, ponižil ji a spal s ní.

15 Pak ji však Amnón začal převelice nenávidět. Nenávist, kterou k ní pociťoval, byla větší než láska, kterou ji miloval. Amnón jí poručil: „Ihned odejdi!“

16 Řekla mu: „Nemám proč. To, že mě vyhániš, je mnohem větší zlo než předešlé, jehož ses na mně dopustil.“ Ale on ji nechtěl slyšet.

17 Zavolal mládence, který mu posluhoval, a poručil: „Ať ji hned ode mne vyvedou! A zavři za ní dveře.“

18 Měla na sobě pestře tkanou suknicí; takové řízy totiž oblékaly královské dcery panny. Jeho sluha ji tedy vyvedl a zavřel za ní dveře.

19 Tamar si posypala hlavu prachem a roztrhla pestře tkanou suknicí, kterou měla na sobě, položila si ruku na hlavu a odcházela s úpěnlivým nářkem.

20 Její bratr Abšalóm se jí zeptal: „Nebyl s tebou tvůj bratříček Amnón? Ale teď, má sestro, mlč. Je to tvůj bratr, nepřipouštěj si to k srdci.“ Zneuctěná Tamar se usídlila v domě svého bratra Abšalóma.

21 Když král David uslyšel o všech těchto věcech, velice vzplanul.

22 Abšalóm už nepromluvil s Amnónem ani v dobrém ani ve zlém. Abšalóm totiž Amnóna nenáviděl, protože ponižil jeho sestru Tamaru.

Fil.4, 8 Konečně, bratří, přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.

9 Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to činite. A Bůh pokoje bude s vámi.

Rím 12,1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

2 A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.

Čím naplňuji svou mysl?

Je to asi měsíc, díval jsem se na jeden celkem zajímavý film, a v něm byla scéna, kde se odehrávalo nějaké násilí. Bylo to hrubé a nechutné. Tato scéna trvala jen několik sekund, a přesto se vryla do mé mysli. Večer, když jsem si lehl, se mi vracela. A protože jsem zvyklý ještě před usnutím se v posteli modlit, prosil jsem Pána Ježíše, ať očistí mou mysl od této scény, připomenul jsem si několik biblických veršů a během přemýšlení o nich jsem pokojně usnul.

Ale druhý den ráno, když jsem byl se psem v lese, se mi opět ta scéna připomněla, a znovu a znovu se mi v mé mysli promítala. Většinou se v lese ráno modlím, nebo si čtu nějakou pasáž z Bible, kterou mám v mobilu, ale nemohl jsem se ani na jedno soustředit, ten obraz se mi znovu a znovu vracel. Bylo to strašně nepříjemné, nechtěl jsem to, bránil jsem se, ale přikážte mozku, aby nepřemýšlel, přikážte myšlence, aby se nevracela. To nejde.

Už jsem z toho byl nešťastný a tak prosil jsem Pána Ježíše: „Pane, prosím, vymaž mi z hlavy ten výjev, očisti mne od něj. Ať mou mysl obmyje tvá krev a smaže všechny data, která se tam uložila.“ Pán Ježíš to udělal, protože On má tu moc nejen odpustit, ale i očistit a osvobodit, od čehokoliv, co nás svazuje. A jeho dotek uzdravuje vědomí i podvědomí.

Prosil jsem: „*stvoř mi Bože čisté srdce a obnov v mém nitru pevného ducha. Jen mě neodvrhuj od své tváře, ducha svého svatého mi neber! Dej, ať se zas veselím z tvé spásy, podepři mě duchem oddanosti.*“ (Žalm 51,12-13)

V to ráno se v lese zrodilo dnešní kázání: **Čím naplňuji svou mysl?**

Říká se, že ústa mluví, čím srdce přetéká. Ještě více však platí: mysl ovlivňuje činy.

Naše činy jsou ovlivněny tím, čím naplňujeme svou mysl.

Biblický text: 2. Samuelova 13, 1-22

Rím 12,1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

2 *A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž **proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.***

*Fil.4, 8 Konečně, bratří, **přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.***

9 Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to činite. **A Bůh pokoje bude s vámi.**

Příslaví 4,20-27 Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho.

*Ať nesejdou ti z očí, **střež je v hloubi srdce.** Dají život těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu.*

Především střež a chraň své srdce, vždyť z něho vychází život. Odvracej svá ústa od falše a od svých rtů vzdal neupřímnost. Tvé oči ať hledí rovně, zpřímá před sebe se dívej. Sleduj stopy svých nohou, všechny tvé cesty ať jsou pevné. Napravo ani nalevo se neuchyluj, odvrát od zlého svou nohu.“

Amnon, Davidův syn se zamiloval do své nevlastní sestry Támar. Byla to krásná mladá žena. Přemýšlí, jak by jí získal. Ráno, když se probudí, jeho první myšlenka patří této ženě. Představuje si, jak leží vedle něj, představuje si teplo jejího těla, jak se k sobě přitulí, obejmou se, polaskají se, a jeho představy jdou samozřejmě dál... pomilují se - a místo toho leží v posteli sám.

A tak to jde celý den, nemůže přestat myslet na tuto krásnou ženu. Jeho obrazotvornost jede na plné obrátky. Jaký smysl má jeho život bez ní. Je k ničemu.

Ale jak to udělat, aby se s Tamar sešel o samotě, aby jí mohl vášnivě vyznat svou lásku. Určitě mi bude rozumět, určitě bude mé city opětovat, a nic nezabrání tomu, aby se splnila má touha - abych se s ní pomiloval. Ale jak to udělat? Je to nemožné. Ta bezmocnost ho ničí. Ani jíst se mu nechce...

Toho si všimne jeho přítel Jónadab. Bible o něm říká, že je to protřelý muž. Byl to jeho bratranec (syn Davidova bratra Šimeye).

*1.Sam 13,3 Amnón však měl přítele jménem Jónadaba, syna Davidova bratra Šimeye. Jónadab byl muž velmi **protřelý.***

Dá mu radu. Předstírej nemoc, král tě jistě přijde navštívit, a pak ho požádej, ať pošle Támar, aby ti připravila něco k jídlu. Je skvělá kuchařka, králi to nebude divné, je to přeci tvá sestra, a pak už záleží na tobě, jak si s tím poradíš.

A opět si představuji, co asi se odehrávalo v Amnonově mysli. Kolik variant mu proběhlo hlavou, a všechny končí s krásnou Támar v posteli. Oba spokojení a šťastní. Budou z nich milenci.

Amnón pookřeje. Díky, Jónadabe, díky za tvou pomoc. Je to úžasný plán.

Zatímco předtím byl Amnón jak tělo bez duše, teď se musí přemáhat, aby udělal dojem nemocného. Ale povedlo se. David dostává zprávu: tvůj syn Amnón je nemocný. Jde ho navštívit, a při té příležitosti ho Amnón poprosí:

6 Amnón tedy ulehl a předstíral nemoc. Král se na něho přišel podívat. Amnón králi řekl: „Nechť přijde prosím má sestra Támar a udělá před mýma očima dvě srdíčka, abych se z její ruky posilnil.“

7 David poslal k Támarě do domu vzkaz: „Jdi prosím do domu svého bratra Amnóna a udělej mu posilující pokrm.“

Nic netušící Támar jde, připraví jídlo, a když ho Amnónovi předloží, on odmítá jíst. Nejsou sami, a to je přeci to nejdůležitější. Poručí všem, aby odešli, a pak řekne Támar, aby to jídlo přinesla do jeho pokojíka a tam ho osobně nakrmila.

Konečně jsou sami. Ale Amnón nejí. Jakmile k němu Támar přišla, aby ho nakrmila, chytne jí, vyzná svou lásku a odkryje své motivy: „*Pojď, spi se mnou, má sestro!*“

8 Támar tedy šla do domu svého bratra Amnóna. On ležel. Vzala těsto, uhnětla je a před jeho očima udělala srdíčka a připravila je.

9 Pak vzala pánev a vyklopila je před něho, ale on odmítal jíst. Poručil: „Ať jdou všichni pryč!“ Všichni tedy šli pryč.

10 Pak řekl Amnón Támarě: „Přines ten posilující pokrm do pokojíka a já se posilním z tvé ruky.“ Támar vzala srdíčka, která udělala, a přinesla je do pokojíka svému bratru Amnónovi.

11 Když k němu však přistoupila, aby mu dala jíst, uchopil ji a řekl jí: „*Pojď, spi se mnou, má sestro!*“

Začalo to myšlenkou (možná pohledem), myšlenkou, kterou se začal zaobírat. Ta postupně ovládla jeho mysl. Dotěrná, neodbytná, lákavá představa. Nemyslí na důsledky, nemyslí na protistranu - ani ho nenapadne, že by Támar mohla mít jiný názor. Je naprosto zaslepený, oslněný tou představou - být s ní, držet ji v náručí, naplnit svou touhu.

Jak snadno nás v rovině myšlení ďábel obelstí. Pokud necháme svoji mysl bez korekce Ducha svatého, pak se nezadržitelně řítíme do problému.

Mysl nám dal Bůh, ale určil pravidla, jak ji používat. Dal nám své slovo, svá přikázání a dal nám svého Ducha, který ukazuje na hřích, varuje před ním, je indikátorem nebezpečí, pasti, kterou na nás satan nastražil.

Pán Ježíš říká, že satan je lhář, a apoštol Pavel konstatuje: „*jeho úskočnost přeci známe*“ (2. Kor. 2,11)

Ale my ji mnohdy neznáme, často jsme naivní. On nám podstrčí myšlenku, my se jí začneme zabývat, a už jsme v pasti. Ano, Duch svatý nás varuje, a pokud nedáme na jeho tichý hlas, řekneme si: je to jen myšlenka, v realu bych to ale nikdy neudělal, už jsme prohráli!

Myslím, že Amnón skutečně Támar miloval, a ani ve snu (tedy v myšlence) ho nenapadlo, že by jí ublížil, natož aby ji znásilnil. A přesto k tomu došlo.

Když se brání, když mu říká: bratře, to není správné, to nedělej. A dobře mu radí: řekni o svém citu ke mně králi, a on jistě dá svolení, abychom se vzali, a pak mne budeš mít. Neodmítá ho, možná se jí také líbil. Ale byla čestná, a chtěla, aby vše bylo tak, jak to má být. (Samořejmě můžeme se jen dohadovat, zda by s tím král souhlasil, protože podle 3. Mojžíšovy 20,17 to bylo zákonem zakázáno.)

Jenže Amnón už byl zaslepený. Posedlý myšlenkou. Neviděl, neslyšel, měl svou vysněnou představu, nemůže čekat, chce ji mít hned. A tak se jí zmocnil, ponížil ji a spal s ní. (jak decentně to Bible říká...)

14 On však na to nedal a neposlechl; zmocnil se jí, ponížil ji a spal s ní.

Miloval ji, nebo mu šlo jen o sex? Já si myslím, že ji opravdu miloval, alespoň na začátku, ale jeho mysl ďábel ošálil. Už nedovedl racionálně zvážit situaci, už byl zaslepený, svázaný sexuální touhou.

Proto také Bible jasně konstatuje:

15 Pak ji však Amnón začal převelice nenávidět. **Nenávist, kterou k ní pociťoval, byla větší než láska, kterou ji miloval.** Amnón jí poručil: „*Ihned odejdi!*“

16 Řekla mu: „*Nemám proč. To, že mě vyháníš, je mnohem větší zlo než předešlé, jehož ses na mně dopustil.*“ Ale on ji nechtěl slyšet.

17 Zavolal mládence, který mu posluhoval, a poručil: „*Ať ji hned ode mne vyvedou! A zavři za ní dveře.*“

Myslím si, že Amnón prožil to, co všichni dobře známe. Ne, že bychom zhřešili tak jako tento muž, ale stejný princip platí ve všech oblastech, kdy dovolíme, aby se naše mysl pohybovala mimo Bohem dané mantinely.

V **mysli si vysnil**, v mysli mu to **ďábel vyličil** v nejkrásnějších barvách, jak to bude úžasné, ale v realu to bylo něco hrozného. Ano, chvilka rozkoše, ale pak pocit viny, prázdnoty, zklamání, deziluze...

V takové situaci jsou jen dvě možné reakce:

1. Padnout na kolena, přiznat hřích Bohu, prosit za odpuštění a přiznat hřích člověku, kterému jsme ublížili a i jeho prosit o odpuštění. Tedy cesta **POKÁNÍ**. Touto cestou šel David, když stejným způsobem zhřešil z Betšébou.
2. Zatvrdit se srdce. Nepřiznat vinu, případně ji svalit na druhého. Vytěsnit...
Touto cestou se vydal Amnón.

„Jdi pryč“, křičí na ni, a když nechce, tak jí násilím vyžene. Ty jsi to pokazila! Ty jsi viník! A jeho mysl zaplavuje nenávist. Srdcem jí možná miloval, ale mysl lásku zabila a zvítězila nenávist. Mysl zvítězila nad srdcem. Ďáblova strategie slavila vítězství.

Jak důležité je, čím naplňujeme svou mysl!

Kdybychom četli dál, zjistíme, že hned následující příběh je o tom samém.

Tam se nejedná o sex, ale o vraždu.

Abšalóm (nevlastní bratr Amnóna, ale vlastní bratr Támar) se o sestru postaral. Ale její ponížení ho hluboce zranilo. A ve své mysl začal promýšlet plán, jak se Amnónovi pomstít. Dva roky nad tím přemýšlel. Možná, že na začátku uvažoval o tom, že do Amnónova domu vtrhne a vše si s ním vyřídí osobně, nebo že vše veřejně poví, vynese na světlo, a Amnóna v očích národa znemožní, bude muset opustit zem, pokud ho neukamenují. Možná uvažoval o spravedlivém soudním procesu, (vždyť i král David se velice rozzlobil, když se to dozvěděl), byť se jedná o královského syna.

Ale postupně se klonil k jiné variantě. Navenek nikdo nic nepoznal, dovedl se dobře přetvařovat, ale jeho mysl připravila plán. Až se vše uklidní, až se Amnón bude cítit bezpečně, i kdyby si měl myslet, že jsem slaboch, když jsem to hned neřešil, tehdy ho zabiju. A před ostatními, pomstím se, veřejně, za svůj čin musí být exemplárně potrestán. A tak naplánoval do všech detailů jeho vraždu.

Po dvou letech Abšalóm stříhal ovce. Byla to vždy příležitost pozvat přátele a slavit s nimi. Připravil tedy hostinu, pozval všechny své vlastní i nevlastní sourozence (a těch bylo hodně), a dokonce pozval i krále - otce Davida s jeho družinou. Pomsta se měla uskutečnit před očima Davida. Král David ale pozvání nepřijal, a tak slavil pouze se svými sourozenci. Když byli v nejlepším, dobré jídlo, víno teklo proudem, dobrá nálada, Abšalóm dal pokyn svým služebníkům, a ti uprostřed veselí, před očima všech Amnóna popravili.

Vyvolalo to ohromnou paniku, strach, všichni utekli, na místě vystřízlivěli...

Pomsta byla dokonána.

Na jednu stranu se nedivíme, po tom, co Amnón udělal, si trest zasloužil. Ale žádný člověk nemá právo vzít život druhému člověku. A to ještě svému bratrovi.

Jenže mysl Abšalóma už byla v rukou toho zlého. Neskončilo to bratrovraždou, ale začal spřádat další zákeřný plán - připravit otce o království, prohlásit se králem a otce zabít.

Téměř se mu to podařilo. Ale Hospodin to nedopustil. A tak nakonec Abšalóm tragicky umírá.

(Hospodin zrušil radu Achitofelovu... 2. Sam. 15,31 a 2.Sam 17,14)

Jak důležité je, čím naplňujeme svou mysl!

Tyto dva po sobě jdoucí příběhy nám ukazují, že činy mohou být různé.

Byla to znásilnění, byla to vražda, ale může to být také cokoliv „menšího, decentnějšího, nenápadnějšího“ a přesto to může zničit náš život. Zabít Božího Ducha v nás.

Může to být

- hořkost, která zaměstnává naši mysl
- Závist
- Pýcha, srovnávání se, pohrdání druhými
- pomsta
- nečisté myšlenky, představy
- pomluvy
- nepřejícnost
- nenávisť

Proto nás Bible vede k tomu, abychom svou mysl nenechali napospas, abychom nedovolili ďáblu, aby ji ovládal, ale abychom ji poddávali Bohu. Je to duchovní zápas.

*2. Kor, 10,4 Zbraně našeho boje nejsou světské, nýbrž mají od Boha sílu bořit hradby. Jimi boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. **Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista.***

Každou myšlenku uvádíme do poddanství Kristu!

„Nemůžeme zabránit ptákům, aby létali nad našimi hlavami,
ale nedovolíme jim, aby si na nich udělala hnízda.“

Nemůžeme zabránit myšlence, aby přišla, ale záleží na nás, kolik ji dáme prostoru.

Jestliže se zahnízdí, pak nás může ovládnout!

Mysl nám dal Bůh. Jsme jeho obrazem, a jedna z věcí, která je odrazem Boha v nás, je schopnost myslet.

Jde o to, jestli naše mysl má podobu mysli Kristovy!

*2. Kor, 2,16 ... **My však mysl Kristovu máme.***

Mysl nemůže být prázdná. Proto nám ji Bůh dal, aby byla naplněna, abychom ji používali. Jde o to, čím ji naplňujeme!

Pán Ježíš říká:

- hleďte Boží království
- Miluj Hospodina celým srdcem, myslí, silou

Apoštol Pavel nám radí:

*Fil.4, 8 Konečně, bratří, **přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu.***

*9 Čemu jste se u mne naučili, co jste přijali a uslyšeli i spatřili, to číňte. **A Bůh pokoje bude s vámi.***

Naplňuj svou mysl dobrými věcmi

Nech Ducha svatého, ať rozhoduje o tom, co je dobré a správné, co se líbí Bohu, ostatní věci odmítni!

Možná nám to není úplně vlastní, protože to často znamená zapřít sám sebe, ale je to cesta k životu v pokoji, je to cesta, kdy si mne Bůh může používat.

Rím 12,1 Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.

*2 A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž **proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.***

Proměňujte se, dávejte do poddanosti Bohu, dejte prostor Duchu svatému, přemýšlejte o dobrých věcech,

Bůh nám dává tolik impulzů, příležitostí, tolik okamžiků, kdy můžeme naplnit naši mysl vděčností, chválou, radostí, důvěrou v něj...

Jen je vidět, a dát jim prostor.

Když odevřeme Bibli, když se procházíme přírodou, když jsme s těmi, které milujeme, ale i když se setkáváme s problémy, s utrpením, s nepřijetím, stále jde o jediné: mám pohled světa, nebo pohled Boží?

Rozhodnu se pro nespokojenost, kritiku, hořkost, nebo pro důvěru a očekávání na Hospodina?

Co vpustím do své mysli? Je to otázka našeho rozhodnutí.

Má mysl ale může být napadená. Tak, jak jsem o tom hovořil na začátku. Jedna scéna z filmu, a jak dokáže zašpinit, ovládnout, zaměstnat mysl člověka. Natož dlouhodobý postoj hořkosti, pocit zranění, závist, nenávisť, pomsta, nebo pocit nadřazenosti, tedy pýcha našeho srdce. Co dělat? V takovém případě máme jedinou možnost. Poprosit Pána Ježíše, aby naši mysl očistil. Aby nás obmyl svou krví. Aby nás osvobodil z našeho myšlení, našich představ, šablon, vzorců myšlení. A naplnil nás svým Duchem. Vložil do nás své pohledy, své myšlení, svůj postoj.

Tak, jako Pán Ježíš odpouští hříchy, tak jako uzdravuje naše tělo, stejným způsobem osvobozuje i naše myšlení. Uzdravuje zranění, odšťihuje pýchu, vnáší pokoj do vztahů, dává sílu odpustit, a dává nám nahlédnout do Božího myšlení.

Naše mysl nikdy není a nemůže být prázdná. Čím ji tedy naplním?

Bůh dává nápady, myšlenky, a my vstupujeme do jeho skutků.

Bůh je připravil, a pokud máme mysl zaměřenou na něj. Na Boží království, pak je můžeme - k jeho chvále naplnit.

Příklad Mikołaje z Katowic

Večeře Páně

Prosme, ať Pán Ježíš obnoví naši mysl a naplní ji svým duchem.